

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον διὰ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κανὸν εἶδος παιδικῶν περιοδικῶν ὑγγραμμάτων, ἀπεβίβητο κατὰ τὴν χάριν ἡμῶν ἐκδοθείς καὶ διὰ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατρισταγίου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

ἩΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσιον, ἔρ. 35. Ἐξέμνητος ἔρ. 19. Τριμηνίος ἔρ. 10.
ἩΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀργύριον Γρ. Δ. 50. Ἀργύριον Κέρου καὶ λοιπῶν Ἀκοικίων ὀλίγια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν ὑγράκια Γαλλικά 25. Ἐξέμνητοι καὶ Τριμηνιοὶ ὀνόματι.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰκονομικῆς μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβριλίδου ἔρ. 28, παρὰ τὸ Βαθράκειον

Περίοδος Β' - Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαγίου 1923

Ἔτος 45ον - Ἀριθ. 16

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα διὰ ΜΑΡΙΕ ΓΙΒΑΡΔΕΤ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ' (Συνέχεια)

«Ἄλλοι λέγουσι πῶς δὲν ἔρχεται γιὰ τὴν φάβαν πῶς θὰ πληῖσι. Ἄλλοι, — καὶ αὐτοὶ θαρρῶ ἔχουσιν δικίον, — λέγουσι πῶς αὐτὸς ἀποδοκιμάσει τὴν ἐπανάστασιν, κατακρίνει τὸ Μάρφα, τὸ Μπαρτόλομ και τοὺς ἄλλους ποὺ ἐνίσχυσαν τὸν πατέρα σου νὰ σὲ πάρῃ τὸ στέμμα σου, μικρῆ μου Βασιλισσά, καὶ δὲ θέλει νὰ φαίνεται πῶς ἔχει τὸ μέρος σου σ' αὐτὴ τὴν κακὴ πράξιν.»

«Δὲν γνωρίζω αὐτὸν τὸν νεὸ καὶ ἔμω, ἐξ αἰτίας τῆς ἀπορίας σου, τὸν ἔχω συμπαθήσει.»

«Οἱ γονεῖς μου δὲ βρίσκουν καμμιὰ εὐχαρίστησιν νὰ καθῶνται ἐδῶ, ὅστερ' ἀπὸ τὰ φριχτὰ γεγονότα ποὺ ἀναστάνωσαν τὴν πρωτεύουσαν καὶ ἄλλή τὴ χώρα.»

«Γι' αὐτὸ ὁ μπαμπάς μου ζητᾷ νὰ τοποθετηθῆ σὲ μιὰ ἀπ' τὴς εὐρωπαϊκῆς πρεσβείας καὶ ἂν τὸ πετόχηθῆ, θὰ περάσωμε καὶ ἔμεις σὲ λίγα ἀπ' τὴς εὐρωπαϊκῆς πρωτεύουσας, ὅπως τὸ κάμεις καὶ σὺ μὲ τὴ διαφορά πῶς ἔμεις θὰ μένομεν περισσότερο ἀπὸ σένα στὴν καθεμιὰ.»

«Ἄχ, τί χαρὰ ἂν τὸν διόριζαν στὴν πρεσβείαν τοῦ Παρισιῶ! Τὴ εὐτοχίαν νὰ ἐναθρῶ τὴ Ζινούβλα μου, νὰ τὴ εἶπω καθεμέρα, ὅπως ἄλλοτε!»

«Ποῦς ἔβριε ἔμω πῶς καὶρός θὰ περάσει ὅσο ποὺ νὰ πραγματοποιηθῆ αὐτὸ τὸ ὄνειρόν; Ὡστόσο θάχω τὴν ἐλπίδα καὶ θὰ περιμένω μὲ ὑπομονή.»

«Ἐβριε, προχθὲς ὁ μπαμπάς μου πῆγε στοὺς βασιλικοὺς σταθλοὺς, μὲ τὸν κροφὸ σκοπὸ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ τὸν Σαχέλ. Τοῦ τὸν πούλησαν χωρὶς πολλὰ δυσκολίας. Τὸ πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ὁ Σαχέλ μ' ἐγνωρίτε; Φωνάζω τὸνομά σου μπροστὰ σου καὶ τότε

καίνοσ στήλωνσι ταῦτά καὶ μὲ κατὰ-ξοὶ μὲ περισέργεια. Ἐνας ἀκόμη πατέρσ δηχῆκος, ποὺ περιμένει νὰ γορῆσῃ ἢ Βασιλισσά σου.

«Τὰ σέβη μου καὶ τοὺς χαίρετι-»

«Ἐβριε τὸ ψάκλιλο καὶ διάβασε.» (Σελ. 114, στ. γ.)

σμοὺς μου στὴ θεία σου. Περιμένω τριπτόρα γράμμα σου καὶ σὲ φιλῶ γλοκλ-γλοκλ σὰ δαὸ σου μάτια.

Μίλω ντὲ Ρεβάλ.

Διάβαζε καὶ ἐναδιαβάζε τὸ γράμμ' αὐτὸ ποὺ ἔσ τὸ ἄρωμα τῆς πατρίδας τῆς.

Ἡ ἐλπίδα πῶς θὰ ἐναθρῆσκει τὴν ἀγαπημένη τῆς φιλενάδα, τὴν ἔκαμς χαροῦμενη διὰ τὴν ἡμέρα.

Ὡστόσο ὁ ὄρανος ἦταν χαμηλὸς καὶ λοπημένος. Ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ ἢ βροχὴ ἔπεφτε στὸ πόρκο τοῦ Κεραμεικοῦ ποὺ ἦταν ἐρημωμένο: Τὰ παιδιὰ τῆσαν ἀφήσει ἔλα καὶ τὰ πουλιὰ φτεροῦζιζαν γαμάτ' ἀγωνία.

Ἡ μεγαλύτερη διασκέδαση τῆς Ζίννας ἦταν νὰ κάθεται νὰ παίρνῃ τὸν ἀέρα τῆς στὸ μπαλκόνι. Ἐβριεσς τοὺς διαβάτες καὶ τὸμάξια καὶ ἡ μεγάλη κίνησι τοῦ δρόμου τὴν ἐμάγευε.

Ὅταν ἔμωσ ἔβριεχε, δὲν ἔβριεπε παρὰ ἕναν στρατὸ ἀπὸ ὁμπρόσθης, ποὺ ἔμοιαζαν σὸν πελῆρια μανιτάρια ποὺ εἶχαν ἐξωστρώσει καὶ τὴν ἐγγρασία.

Ὡστόσο αὐτὴ ἡ κατάστασι ἦταν προσιωρή. Ἡ διαμονὴ στὸ ξενοδοχεῖο δὲν ἔμοιαζε νὰ τραβήξῃ πάνω ἀπὸ διὰ-τρεῖς βίωμαδες. Ἐβριεπὲ νὰ νοικιάσουν ἕνα σπίτι, ἀφοῦ εἶχαν ἀπόφασι νὰ μείνουν σὲ Παρίσι ὀριστικά.

Ἀρχισαν λοιπὸν εἰς ἀναζητήσεις. Κάθε μέρα κοιταζαν τὴς ἀγγελίας καὶ ἔβριεχαν γιὰ σπίτι. Καὶ μὲ τὴν κίνησι αὐτὴ ἔσχοσαν λίγω τὴν κλήξῃ τους.

Τέλος οἱ δὸς ἐβόριτες βρήκαν, στὴ συνοικία τοῦ Ὠαίτ, μιὰ μικρὴ βίλλα μὲ ἀρκετὰ δωμάτια.

Ἐνας κηπάκος χῶρισε τὸ σπίτι ἀπὸ τὸ δρόμο. Ἡ παινὴ πλευρὰ ἔβριεσς σ' ἄλλον κῆπο μεγαλύτερο μὲ μιὰ μικροῦλα στέρνα στὴ μέση, ἕνα χαριτωμένο κίβου καὶ ποικίλα δεινδροστοιχίεσ, ὅπου ἡ κρηκῆπισσα Βαλεντινὴ καὶ ἡ Ζινα θὰ μποροῦσαν, τὸ καλοκαίρι, νὰ περνοῦν εὐχάριστες ὥρας.

Μικρὸ καὶ μοναχικό καθὼς ἦταν, τὸ σπιτάκι αὐτὸ εἶχε ἕνα ἐξωριστὸ θέλητρο. Μποροῦσαν ἐκεῖ νὰ μένουν μὲ τὴς ἀγαπηθῆσας τῶν, πολὺ πῶ

«Ἡ πισυνὴ πλευρὰ ἔβριεσς σ' ἄλλον κῆπο...» (Σελ. 121, στ. γ.)

εργάρισε παρά σ' ένα σπίτι μοντέρνο και πρόστυχο, όπου χίλιοι δού θόρυβοι διώγνουν μακριά κάθε περιουλογή...

Η κυρία Φιροστάτ πήρε και δουδ ύπηρέτες κι έσει τό νοικοκυριά συμ- πληρώθηκε, —πολύ άπλά βέβαια σχε- τικά με την άλλοτινή βασιλική πολυ- τέλεια που περισσόχισε στη Βαλκανία τον αντιβασιλέα και την οικογένειά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Τό παρθενουργείο της κυρίας Έριώ.

Μόλις τελείωσε ή εγκατάσταση, ή κυρία Φιροστάτ σκέφθηκε πώς ή Ζίνα έπρεπε να συνεχίση τις σπουδές της.

Τής έουστήσαν τό σχολείο της κυ- ρίας Έριώ, μιάς άξιαγάπητης γοναί- κας, που διατηρούσε οίκοφυλακίο για κορίτσια.

Η πριγκίπισσα Βαλεντίνα έκαμε μιά επίσκεψη στο παρθενουργείο αυτό κι έφυγε με τίς καλύτερες εντυπώ- σεις.

Η διευθύντρια της άρρεσε πολύ. Ή- ταν ώς τριάντα χρόνων γοναίκα με κανονικά χαρακτηριστικά. Είχ' ένα στόμα πάντα πρόθυμο στο γέλιο, που άδειχνε δόντια μικρά και κατάσπρα.

Κατά κανόνα, ή κορία Έριώ μόνο έσωτερικές δεχόταν. Έκαμε όμως έ- ξαίρεση για τη δυσπρόνιθα Φιροστάτ κι άποφασίστηκε να πηγαίνη από την έρ- χόμενη Δευτέρα έξωτερική.

Θάκουγε τά πρώινα μαθήματα, τό με- σημέρι θα γύριζε στής θείας της να φάη και τάπογεμα θα έαναπαύγαινε για τη μελέτη υπό την επίβλεψη της έπι- μολήτριας.

Η Ζίνα πήγε την άρισμένη μέρα στο σχολείο με κάποιο καρδιοχετίπ. Ποτέ δεν είχ' έργαστή με άλλα κορί- τσια. Με όλο που έλπιζε να βρη καλύτε φίλες, ή πρώτη συνάντησή με αυτά τά ξένα κορίτσια την φόβισε.

Θά είχε συμβαθήτριες χωρίς να τίς διαλέξη. Θά βρισκόταν μαζί με κορί- τσια μογθηρά ίσως και καλοαναθερμ- μένα. Θά ήποταζόταν σε μιά άδότηρή έξουσία, αυτή, που ως τώρα δεν ήξερε παρά να διατάξη, —ά, ήταν κάτι σπου- δαίο για τη μικρή έκθρονισμένη Βα- σίλισσα!

Ός τώρα δεν είχε άλλες φίλενάδες, έκτός από τη Μίλο και την Κάρολα, που άλλη σκέψη δεν είχαν παρά πώς να την εύχαριστούνε.

Μά άπ' την εποχή εκείνη, που της φαινόταν τόσο μακρονή, ως τώρα, ή μικρή Βασίλισσα είχε παύσει από μιά δοκιμασία. Ο έγωισμός της λιγότερος, γινόταν λιγότερο άβίασση. Είχε όπ' όψει της πώς στή ζωή της θάκανε πολ- λές θυσίες και σογκαταβάσεις.

Η Ζίνα, συνοδομαμένη άπ' τη θεία της, έφθασε στή μεγάλη έσορτα του σχολείου. Έκει ή κορία Φιροστάτ την

άφησε κι ή μικρή προχώρησε μόνη της στήν άβλή και μπήκε στο κείριο. Βρέθηκε σ' ένα μεγάλο χώλ, που με την πρώτη ματιά της έκαμε πολύ καλήν εντύπωση.

Άμέσως της έδειξαν μιά θέση στήν αίθουσα.

Ο καθηγητής της Γεωγραφίας, που είχε μάθημα εκείνη την ώρα, δέν είχε φανή άπόμια στήν έδρα κι ή Ζίνα κοι- τάζε περιεργή τά κορίτσια που άπ' έδώ και στο έξω θά ήταν συμμαθήτριές της.

Ήταν πάνω κάτω είκοσι. Καθόνταν σ' ένα κολλικό θρανίο, μπρός σ' ένα μεγάλο τραπέζι που είχε σχήμα μισο- φέγγαρου. Στο βάθος της αίθουσας ήταν μιά διδλιοθήκη.

Η δεσποινίς Φιροστάτ έγινε κιόλας τό άντικείμενο της γενικής περιέργειας. Εξόθς μόλις φάνηκε, όλα τά δέμ- μάτα έπεσαν περισσότερο πάνω σ' αυτή την «καινούργια» που ή ιστορία της ήταν τόσο ρωμαντική.

Σκεφθηκε : Μιά βασίλισσα έκθρονι- σμένη και διωγμένη άπ' τό βασίλειό της από μιά άνείθετη οίλογένεια. Μιά βασίλισσα με άπλό μαύρο φορεματάκι, που κρατούσε προσχετικά, όπως όποια- δήποτε μαθητριάδα, τη σάκκα της παραγεμισμένη με διβλία και τετραδιά!

Μαριχές την κοιτούσαν με θαυμα- σμό. Άλλες την κοιτούσαν αδιάφορες κι άλλες με δυσπιστία.

Μιά μικρή μαθήτρια φθόβισε στή διπλανή της, όχι τόσο σιγά, ώστε να μη την άκούση κι ή Ζίνα :

—Δέν φορεί τό στέμμα της; Δέν θά είν' άλληθνή βασίλισσα!

Σκετισμένη, κάθισε γρήγορα στή θέση που της είχαν δείξει. Και για να φαίνεται άπασχολημένη κάπου, ταχτο- ποίησε εμπρός της τά τετραδιά της κι άνοιξε ένα διβλίο. Τό διάβαζε, χω- ρίς ή έννοια των λέξεων να φθάνη στο μυαλό της, γιατί αυτό βρισκόταν άλλου...

Τό μέρος εκείνο του βιβλίου μιλού- σε για τον Έκατονταετή πόλεμο. Ό- νόματα μαχών και στρατηγών άνακα- τώνονταν μπρός στα μάτια της Ζίνας, που, δίχως να δίνη λεπτό για ιστορία, συλλογιζόταν την τωρινή της κατάσταση.

Μά ξαφνικά, καθώς σήμωσε τά μά- τια, διέκριν' ένα προσωπάκι μελαχροί- νο, με μάτια μακρουλά και γλωσσά σάν της έλαφιας.

Τό λεπτό αυτό προσωπάκι δέν μπο- ρούσε ν' άνήκει παρά σε μίαν Άσιανή.

Τά δύο κορίτσια κοιτάχτηκαν μιά στιγμή. Η Ζίνα έννοιωσε μιά ξαφνική συμπάθεια για τη μικρή Άνατολιέτισσα κι άποφάσισε να την πλησιάση και να της μιλήση.

Τό πρόσωπάκι εκείνο ήταν τέτοιο, που θά ταίριαζε μιά χαρά, αν τώβλεπε κανείς άνάμεσα σε άγάλματα του Βαδ-

δα, σε κομμιά πατόδα ή στα σκαλιά κα- νένος Ινδικού ναού.

Θύλιζε τά παρθένα δάτη, τη φαν- ταστική βλάστηση, τά πελώρια φίδια τυλιγμένα γύρω στους κορμούς, και τίς λίμνες που στίς όχθες τους κοι- μόηνται οι κροκόδειλοι.

Τί δουλειά είχε αυτή ή μικρή Άσια- νή μέσα στο τόσο λίγα ποιητικό λόκειο των μικρών Γαλλιδών;

Όσοοο ο καθηγητής της Γεωγρα- φίας φάνηκε στήν πόρτα, μπήκε, κά- θησε μπροστά στήν έδρα του και ξετό- λιζε κάτι χαρτιά.

Τό μάθημα άρχισε :

—Κρατήτε με προσοχή σημειώ- σεις, δεσποινίδες, για να εύκολώναθε στους διαγωνισμούς. Στά τελευταία γρα- πτά σας βρήκα τό κόσμο τά λάθη. Δέ θά γινόταν αυτό, αν έγράφετε με περισσότερη προσοχή και έρεση...

(Έπεται συνέχεια)
ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΔΕΝΤΡΑ

Τά έρηκα στο δρόμο μου μόλις πέ- ρασα άνάμεσα από μιά πεδιάδα, φλο- γερή άπ' τον ήλιο.

Δέν κάτοικοι άκρη στο δρόμο, έξ- αιτίας άπ' τό θόρυβο. Καθόνει στους άγονους κάμπους, άπάνω σε μιά κηγή σά μοναχικά πουλιά.

Άπό μακριά, φαίνονται άπέρτατα. Μόλις ζυγώνω, οι κορμοί τους άραιώ- νουν. Με δέχονται μ' έπιφύλαξη. Μπο- ρώ να κάτσω, να ξεκούραστώ, να πάρω άέρα, μά καταλαβαίνω πώς με παρα- μονεύουν και με ήποπτεύονται.

Ζούν οίκογενειακά, τά πιο ήλικιω- μένα στή μέση, και τά μικρά, —έκείνα που τά φουλαράκια τους μόλις άρχί- ζουν να θγαίνουν, —παντού έκει ένα- γύρω, δίχως ποτέ να πηγαίνουν μακριά. Θέλουν καιρό να πηάνουν, και φυ- λάγουν τοές νεκρούς δλόρθους, ως που να καταπέσουν στάχη.

Ψάχνονται με τά μακρουλά τους κλαριά, για νάναι σίγουρα πώς όλα τους είν' εκεί-χάμω, καθώς καναυ οι τρι- φλοι. Χειρονομούν άπ' τό κνή τους, όμα κοντεύει να πάρη δ άέρας, που λαχανιάζει.

Καμιά διχόνοια όμως άνάμεσό τους. μορμοορίζουν όλα συμφωνα.

Θαρρώ πώς θάναι ή σωστή μου οί- κογένεια. Θά λημονήσω τρήγορα την άλλη. Θά με κάνουν, σιγά-σιγά, παιδί τους και, για να ε' αξίζω, μάθαίνω ήτι χρισιάζεται.

Ξέρω πιά να κάμαρώνω τά σύννεφα που περνοδιαβαίνουν.

Παρόμοια, ξέρω να κάθουμαι άποτό που κάθουμαι.

Και ξέρω σχεδόν να σπαίνω.
(Jules Renard, μεταφρασθείς)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ.

Η ΛΑΜΠΑΔΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Κρατώ κι' εγώ μες στή ζωή της σκέψης τη λαμπάδα που αντίπεγγίζει μουσική με άπόκοσμη λαμπράδα.

Ός τό λημέρι τό στεγνά κι' άλλος της γής διαβάτης είχε τό φως της γιδ όδηγη σ'αυτός δρόμους της Άπάτης.

Έκείνος πέφασ, κι' εγώ, γαήγορα άγά, δά φθάσω και τη λαμπάδα που κρατώ στον τάφο δά τη χάσω.

Χύνει μιά θεία φεγγαβολή στα σύμβολα του κόσμου, σε άγνωστη χώρα μακρινή τώρα πλανήσει τό φως μου.

Όνειρου φλόγα μαγική —που κάθος δέν τη σβένει— από ψυχή σε άλλη ψυχή σάν θεία πνοή διαβαίνει.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΚΡΙΝΑ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

(Παραμύθι).

Σε μίαν άκρη του βουνού ψηλά, άνά- μεσι σε πέδνα και κομμαρίες και βάτα, σ' ένα μικρό κομμάτι της, είχαν ξεπε- τάσει πέντ' έξη κρινα. Κρινάκια από τά βαθιά γαλάζια, που φωτώνουν σε κάθε μέριά, χωρίς καμμία περιποίηση, δλοένα και ύψώνοντο στον έξίστερον άέρα, χωρίς να ξερούν πώς βρέθηκαν σε κεινη τη γωνιά της γής. Τον σπο- ρο τους άπό πέρυσι τον είχε σονεπά- ρει κάποιος άέρας δοντός, πους έβρει από που, και τον έφερε να ριζώσει έδώ.

Όλα είχαν βρη καλή γη κι' άέρα κι' ήλιο μόνο ένα, μπλεγμένο άνάμεσα σ'άχρια βάτα, πάλευε καθημερινόν ά- γώνα να ύψωθη πιο ψηλά, να χαρη κι' αυτό τό γαλάζιο φως. Στον άγώνα αβ- τήν εδν σκληρό, —γιατί μαζί του πά- λευαν και τά βάτα, —συντροφικά και παρη- γοριά είχε σ' άλλα κρινα, που δέν έ- μοιαζαν με τοές ανθρώπους, άλλα ζού- σαν αγαπημένα μεταξύ τους. Έκείνο έβλεπε μέσο από τάγκάθια που τό πλή- γωναν, μόνο ένα μικρό κομμάτι ούρα- νού —τό βράδυ όμως δταν κάθε άλλη φωνή έπαυε, τά κρινα έγερναν άπαλά τά κεφαλάκια τους κοντά-κοντά κι' έ- λεγαν ότι είδαν την ήμέρα εκείνη, προ πάντων για χάρη του φυλακισμέ- νου άδαλωτού που μήτε έβλεπε, μήτε άκουγε είποσι. Τ' έβλεπαν για τον ήλιο, για τον πλατόν ουρανό, για τά σύννεφα που εύεργετικά έσοπούσαν σε βροχή ζωογόνα: κι' ένα, ριζωμένο στήν άκρη του γκρεμού, επανελάμβανε όλα τά τραγούδια που είχε άκούσει να φάλουν τά πουλιά κάτω στήν κοιλάδα την πρά- σινη και χαρούμενη, γεμάτη φως και γαλήνη.

Όλ' αυτά τό φυλακισμένο λουλου- δάκια τά έκλεινε μέσα στήν φοχή του και τά φαναζόταν πιο λαμπρά κι' ό μορφαί. Και κάθε βράδυ, άποσταμένο από τον καθημερινό τυληρόν άγώνα της έξοφώσεως, στίς ύνειρμένες δ- μορφίες που άκουγε, έκαινε νέο θάρ- ρος να έξακολούθησθ την πάλη. Όλο- να με μεγαλύτερο πόθο λαχτάριζε να ίδη κι' από τον ήλιο, να λυγίσθ στήν χαρούμενην άβρα και να νιώσθ της βροχής τη δροσιά.

Κάποιο δειλιγό, ένα κοριτσάκι άνά- θεκε ως εκεί επάνω. —Τι ώρα τά λου- λούδια έφώναζε, μόλις είδε τό χαρι- τωμένο εκείνο σύμπλεγμα των γαλά- ζιών κρινών: κι' έρεξε να τοές κόψη φθόβρίζοντας επόσο θά χαρη ή καμμένη ή Άννοήλι!

Έκείνα με τρέμο έσκυφαν τά κε- φαλάκια τους για ίκεσία, ζητώντας να μη στερηθούν τη ζωή τοές δμως κα- ταλαβαίνει από ίκεσίας λουλουδιών; Σε λίγο είχαν θεριστή Τό κοριτσάκι, κοιτά- ζοντας γύρω του να βρη και άλλα, διέ- κρινε μέσα στα βάτα τό με νο κρινο που είχε άπομείνει. Τού φάνηκε πιο δ- μορφο, είτε γιατί ο καθημερινός άγώ- νας τό είχε άδρόνει περισσότερο, είτε γιατί άνάμεσα στα άχρια άγκάθια χτο- πούσε ή δμορφιά κι' ή χάρη του κα- λότερα. Όταν όμως ζήτησε να τό κό- ψη, τάγκάθια έπλεξαν δλόγυρα στο λου- λούδι, που ήταν ή μόνη όμορφιά στή ζωή τους, στεφανί άπέραστο κι' άπ' τό τροφερό χεράκι τοός κοριτσιού έσταξε μιά σταγόνα αίμα: είχε τροπηθή κι' ά- ναγκάστηκε να φύγη χωρίς άποτέλε- σμα, ένψ οι κομμάνοι κριναί κρειναν τό τελευταίο χαίρε σ'αυτός τόπους αβ- τοός.

Τάγκάθια τότε έσκυφαν τροφερά στο λουλούδι που είχαν σώσει κι' έπλανε: «Έ- νοια σου κάτω από μας θά στέκης πάν- τοτε προσλαγμένο, χέρι ανθρώπου δέν θά σε βρισθ ούτε δονατός άέρας θά σου μαθήση τά πέταλα. Μπορεί να μην είσαι τόσο έλεύθερο σην τάδερφια σου, άλλα θά ζήσης πιότερο από εκείνα.»

Μά όχι ήταν γραφέ κανένα κρι- νάκι να μην άνθισθ πιά εκεί πάνω, στήν άπόμνηρ αυτή του βουνού γωνιά. . . Σε λίγο ένας χτύπος έπράνεαζε τη ρί- ζα του βάτου: μιά γριάδα με τη δικέ- λλα του βάτου: μιά γριάδα και θάμνος για τη φωτιά της τό βράδυ. Στο δούτε- ρο χτύπημα της δικέλλας ο βάτος έερ- ριζώθηκε, σέροντας στο θάνατο μαζί και τό κρινάκι, που δέν θά έξοδουε άλ- λην ήμέρα και δέν θά έβλεπε ποτέ τον ήλιο και την πράσινη κοιλάδα.

Σε μιά καλύτερα, κάποια κρινάκια έγκόκωναν για λίγο τον πόνο της άρρω- στης: έζησαν λίγες μόνον ώρες, μά τό σκοπό τους τον έκαμαν και μαράθηκαν

δέν σε φτάνει, καμμένο κάθουρα, που δλίπετε τι γίνεται μέσα στή θά- λασσα, μά θέλεις να ίδής τι γίνεται και στήν έρη; Κι' εκεί κι' έδώ τρέπει δ ένας τον άλλο.

Όλο τοό κόσμο τά έρείπια τρο- μάζουν. Μόνο τά Έλληνικά άκλήτ- τουν.

Βλέποντας κανείς την επιδεικτική κι' αίματοβαμμένη άγριότητα τοό δι- κού μας χασάπη και την ύποκριτική και λαικοφορεμένη εύνόνοια τοό Έδρω- παίου, φαντάζεται πώς ο δικός μας φουθεί τά ζωα ένψ ο άλλος τά δολο- φονεί.

Όσοις διαβάζει δ, τι διβλίο τοό τό- χη, χωρίς σύστημα και χωρίς να λαμ- βάνη όπ' όψει του τη χρησιμότητα τοό καθενός, μοιάζει με την όπηρέτρια έ- νός φίλου μου, που έπινε όλα τά για- τρικά τοό σπιτιού, άδιαφορούσα για τον θεραπειτικό τους σκοπό.

Μόνο εκείνος που δέν έέρει πώς έλεγαν την παππού του, δέν αισθάνεται τη γοητεία της πλιάς μουχλιασμένης πέτρας.

Παντού μπορείς να ίδής τη σωστή ώρα και μόνο στον ώρολογιστόλιστο τοίχο ενός ρολογιά δέν θά την ίδής ποτέ.

Δ. Γε. Κ.

...Ένα παραμύθι που τόσο λίγοι έέρουν και που κάθε δειλιγό τό λέγε στήν άκρη εκείνη τοό βουνού οι κομμαρίες τά πέδνα και τά βάτα...

Όσοις κόνιος με τά γαλιά που τάκουσε μάν ήμέρα να τό διηγούμαι, ζήτησε κι' έπιμύθιο. Άλοίμονο, ήταν έντελώς περιτό! Τά κρινάκια τά γα- λάζια που ζούν στίς κορφές των βου- νών, φυτρώνουν χωρίς να έέρουν για- τί τον πόρο τους τον σονεκαίρνει ο δονατός άνεμος πους έβρει από που και τον φέρνει να ριζώσει όπου θέλει αυτός και μόνον αυτός...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΑΗΣ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Πώς μπορεί ποτέ να συμφωνήση γη και ουρανό, άπου εκείνος είναι γαλάζιος κι' αυτή πράσινη;

Όλο τοό κόσμο τά έρείπια τρο- μάζουν. Μόνο τά Έλληνικά άκλήτ- τουν.

Βλέποντας κανείς την επιδεικτική κι' αίματοβαμμένη άγριότητα τοό δι- κού μας χασάπη και την ύποκριτική και λαικοφορεμένη εύνόνοια τοό Έδρω- παίου, φαντάζεται πώς ο δικός μας φουθεί τά ζωα ένψ ο άλλος τά δολο- φονεί.

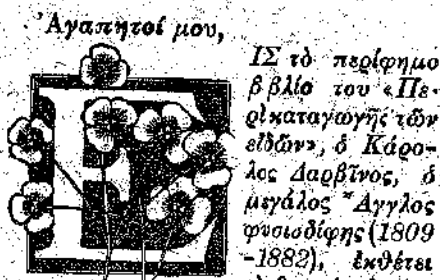
Όσοις διαβάζει δ, τι διβλίο τοό τό- χη, χωρίς σύστημα και χωρίς να λαμ- βάνη όπ' όψει του τη χρησιμότητα τοό καθενός, μοιάζει με την όπηρέτρια έ- νός φίλου μου, που έπινε όλα τά για- τρικά τοό σπιτιού, άδιαφορούσα για τον θεραπειτικό τους σκοπό.

Μόνο εκείνος που δέν έέρει πώς έλεγαν την παππού του, δέν αισθάνεται τη γοητεία της πλιάς μουχλιασμένης πέτρας.

Παντού μπορείς να ίδής τη σωστή ώρα και μόνο στον ώρολογιστόλιστο τοίχο ενός ρολογιά δέν θά την ίδής ποτέ.

Δ. Γε. Κ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΙ' Ο ΘΕΟΣ

Αγαπητοί μου,
 ΕΣ τὸ περίφημο βιβλίον τοῦ Περίκαταγωγῆς τῶν εἰδῶν, ὁ Κάρολος Δαρβίνος, ὁ μέγας ἄγγλος φυσιοδίφης (1809-1882), ἐκθέτει τὴ θεωρίαν ἐκείνην πού εἴπαμε προχθές καὶ ἐπὶ τέλος προσθέτει ἕνα σύντομο ἐπιλόγιο, ὅπου ἀπὸ ἀνω-κάτω λέει τὰ ἑξῆς: Πιστεύω πὺς τὴ διάφορα εἶδη τῶν φωνῶν καὶ τῶν ζώων ἐγένοντο ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο μὲ τὴν ἐξέλιξη, ἀπὸ ἀρχαίους τύπους ἀλλὰ νομίζω πὺς ἡ θεωρία αὕτη δὲν θίγει καθόλου τὴν ἰδέαν τοῦ Δημιουργοῦ. Ἀπεναντίας μου φαίνεται πὺς ἀπὸ ἕνα Θεοῦ πὺς θὰ ἐδημιουργοῦσε κάθε εἶδος χωριστά, πολὺ θαυμαστότερος εἶναι ὁ Θεὸς αὐτός πὺς μπόρεσε, κατὰ τὴν θεωρίαν μου, νὰ δημιουργήσῃ ἀγαθὰ μόνον εἶδη, ἀλλὰ μὲ τὴν δύναμιν, μὲ τὴν ἐνέργειαν, μὲ τὴν σοφίαν, ὡστε ἀπ' αὐτὰ καὶ μόνον νὰ προσέλθῃ ἄλλῃ ἢ ποιικιλία τῶν εἰδῶν πὺς βλέπουμε καὶ νὰ γεμίσῃ ὁ κόσμος μὲ τόσες ἀνόμιμες μορφές, ἀπὸ τὴν ἀνελέστερη ὡς τὴν τελειότερη!

Δὲν ἔχω πρόχειρο αὐτὸ τὸ βιβλίον τοῦ Δαρβίνου, γιὰ νὰ ντυράσω τὸν ἐπιλόγιο αὐτολεξεί. Θυμοῦμαι ὅμως πολὺ καλὰ πὺς αὐτὸ ἦταν τὸ τόμημά του. Καὶ τὸ θυμοῦμαι γιὰ μὲν ἕνα μὲν τότε τὴν πῦρ μεγάλη ἐντύπωση, γιὰ τὴν ἀγαθὴν ἀμέσως τὴν μεγάλην του ἀλήθειαν καὶ γιὰ τὸ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν Θεὸ πὺς ἔβλεπε, τὸν Θεὸ πὺς ἐπλασε ἕνα-ἕνα τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ, ἔθαύμασα, ὡς τὸν Δαρβίνον, τὸ νέο αὐτὸ Θεὸ, τὸν Δημιουργὸ τὸ μεγάλο, πὺς εἶχε τὴ δύναμιν ἀπὸ ἕνα νὰ κάμῃ τὰ πάντα! Ἀλλὰ συλλογισθήτε ἰσὺ καὶ οὐτεῖς... Δὲν βρίσκετε πὺς ἐκείνο τὸ πρωτόπλασμα, πὺς δημιουργήθηκε μὲ τὴν ἰδιότητα νὰ βγάλῃ ἀπὸ μέσα του ἄλλο κῶμο, εἶναι καὶ ἀπερίωτος πῦς θαυμαστό ἀπὸ ἕνα οὐδὲν εἶδος πὺς θὰ ἐξακολούθοι νὰ πολλαπλασιάζεται αἰωνίως τὸ ἴδιον, ἀναλλοίωτο; Ἀλλὰ θὰ πῆτε, ὅπως ἡ φίλη μας Ἐλένη: Κι' ἡ Ἄγία Γραφή πὺς διδάσκει ἄλλα; Κι' ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Ἐβὰ; δὲν ὑπῆρξαν λοιπόν;—Μὰ γιὰ τὴν παιδιὰ μου; Εἶτε μὲ τὴν ἐξέλιξη, εἶτε ἀπευθείας, μὴν φορὰ δὲν ἐγένετο στὴ γῆ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος; Νὰ ὁ πρωτόπλαστος, ὁ Ἄδὰμ τῆς Γραφῆς! Καὶ μαζί του δὲν ἐφάνηκε ἡ πρώτη γυναίκα; Νὰ ἡ Ἐβὰ, ἡ μητέρα ἁπάντων μας!

Ἐπειτα, —κι' αὐτὸ, μὲ φαίνεται, πὺς τὸ εἶπα κι' ἄλλη φορὰ, —τὴν κοσμογονίαν τῆς Ἄγίας Γραφῆς δὲν πρέπει νὰ τὴν παίρνομε κατὰ γράμμα. Λέει ἄχαρτα πὺς ὁ κόσμος ἐγένετο ἐξ ἡμέρας ἀλλὰ ἐκεῖ ἡ λέξη ἡμέρα συμβολίζει ἄλλο τι ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῶν χρόνων. Ἐστὶν συμβολικὰ, ἀλληγορικὰ ἢ, ὡς ἐθέλετε, ποιητικὰ μὲς διηγῆται καὶ τὴ δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου. Λέει ὅμως ἡ Ἄγία Γραφή πὺς ὁ ἄνθρωπος ἐγενετο τελευταίος; Τὸ ἴδιο λέει κι' ὁ Δαρβίνος. Λέει ἡ Ἄγία Γραφή πὺς τὸν ἄνθρωπον τὸν ἔκαμε ὁ Θεός; Τὸ ἴδιο λέει κι' ὁ Δαρβίνος! Αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν. Ὁ τρόπος δὲν εἶναι καμμιὰ σημασία. Πάντα ἕνας Θεὸς ὑπάρχει καὶ πάντα ἕνα Θεὸ πρέπει νὰ πιστεύομε, εἴτε παραδεχόμεστε τὸ Δαρβινισμόν εἴτε τὸν ἀπορρίπτουμε, εἴτε ἡ θεωρία αὕτη εἶναι ὀρθή, εἴτε ἐσφαλμένη σὺν ὅλῳ ἢ σὺν ἰσὺς λεπτομέρειας. Καταλάβετε τώρα γιὰ τὴν καμμιὰ ἐπιστημονικὴν κοσμογονίαν, καμμιὰ θεωρίαν τοῦ τρόπου πὺς ἐγενετο ὁ κόσμος, δὲν θίγει τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, πὺς αὐτὸς εἶναι καὶ μένει πάντα, ὡς ὅλος, τὸ πρῶτον αἴτιον κάθε φαινόμενου καὶ κάθε δυνάμεως καὶ κάθε ἐνέργειας σὺν Σύνταξιν;

Πρέπει νὰ ἔξερετε ἀκόμα, —γιὰ νὰ μὴ φοβάσθε πλέον σὺν μέλλον, —πὺς τὴν ὑπαρξὴν τοῦ Θεοῦ τὴν ἀσκήθησαν, ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες, μόνον μερικοὶ Γερμανοὶ τοῦ περασμένου αἵωνος, οἱ ὀλιγοὶ λεγόμενοι, —Μπύργερ, Μολισσὸν, Φόχτ, Χαϊνελ καὶ ἄλλοι, —πὺς ἐπιχείρησαν νὰ ἐξηγήσουν τὸν κόσμον μὲ τὴν ὕλη μόνον καὶ τὴ δύναμιν, μὲ τὴν ἐξέλιξη καὶ μὲ τὸν ὄντορα, μὲ τὴν αὐτομάτη γέννησιν κτλ.

Δὲν τὸ κατάφεραν ὅμως! Κανένας τους δὲν μπόρεσε ποτε νὰ μεταβάλῃ τὴν «χημικὴν» τὴν ἀνωχὴ ὕλη σὺν ἐμφύτῃ. Ἀλλὰ κι' αὐτὸν ἄν κατόρθωσαν, μὴπως θὰ δημιουργοῦσαν πάλι ἐκ τοῦ μηδεοῦ; Θὰ μεταχειρίζονταν τὴν ὕλη μὲ τὴς δυνάμεις τῆς ὕλης δημιουργήθηκε μὴν φορὰ, ὅχι ἀπ' αὐτοὺς βέβαια, ἀλλ' ἀπὸ τὸν Θεὸ! Ἀφ' ἑνὸς τώρα πὺς νεότερος ἐπιστημονικὴς θεωρίαι, καὶ μάλιστα τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, δείχνουν πὺς ὕλη δὲν ὑπάρχει πραγματικῶς παρὰ μόνον δυνάμεις. Διαβάστε π: χ', ὅσοι μπορεῖτε, τὴ Μεγάλη Φυσικὴ τοῦ κ Β Ἀγγλῆς, τὴ νεώτατη, καὶ θὰ τὸ ἴδητε. Γι' αὐτὰ ἔλεγε ὁ Ὑλισμὸς ἔπειτα. Καὶ ὅσοι πιστεύουν ἀκόμα τὸ Δαρβινισμόν, δὲν τὸν παρεξηγοῦν ὅπως οἱ πῦρ παλιοὶ ἐκείνοι, πὺς ἐνόμιζαν πὺς μὲ τὴν ἐξέλιξη μπόροῦσε νὰ νάνιναται αὐτὸν κι' ὁ Θεός. Σήμερα, οἱ ἀληθινὸι ἐπιστήμονες τὸν Θεὸν δὲν πιστεύουν. Κι' ὅσοι τυχὸν σκέπτονται ἰδιαιτικὰ, θὰ πῆ πὺς δὲν ἔχουν παρακολουθήσει ἢ ἐννοήσῃ τὴ νέα

ἐπιστήμη. Ὅστε, —μὴν ἀκοῦτε λόγια! Θὰ προσθέσω καὶ τοῦτο: Ἡ φίλη μας Ἐλένη νομίζει πὺς τὸ «κῦνταρο» εἶναι «ἄνωχο» κι' ἀπορεῖ πὺς ἀπὸ ἄνωχο πῦρ μπόρεῖ νὰ γεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ κάποιος τὴ γέλασε: τὸ κῦνταρο εἶναι ζωντανὸ, τὸ κῦνταρο ἔχει τὴν ψυχὴν του, κι' εἶναι ἀκριβῶς τὸ θαῦμα τῆς δημιουργίας τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ κῦνταρο, πὺς ἐνφοί χημικὸν ἔξερων ἀπὸ τὴν καὶ τὴ ὕλη καὶ ἀποτελεῖται, δὲν μπόρουν ὅμως νὰ τὸ κατασκευάσουν, γιὰ τὸ ἐκτός ἀπὸ κάθε ὕλη σὺν στοιχείῳ, ἔχει μέσα του καὶ κατὰ ἄλλο, ἀσύλληπτον, ἀόρατον: τὴ θεὰ πνοὴν τῆς ζωῆς. Εἶναι ἔργον ἐκὸς δημιουργοῦ, ὅπως ὁ ἄνθρωπος, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος!

Σὺς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀναδημαίου IULES SANDAOU.]

Ι. (Συνέχεια)

«Ἐρωγὸς λοιπὸν γιὰ δεκά, Μιὰ καὶ δύο φορές τὴν ἡμέραν, ἔλοι οἱ ὀπάλληλοι τοῦ βιοπέτου μαζεύονταν στὴν πλατεία τοῦ παλατιοῦ καὶ γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὴν βιοπέταν καὶ νὰ τὴν κάμουν νὰ γελά, χοροπηδοῦσαν κι' ἔκαναν διάφορα δύσκολα γυμνάσματα. Ὁ σεβάσιμος μὲν πρόξενος ἔβγαλε τότε σὺν μακαλόνι τοῦ παλατιοῦ μὲ τὴν πίπα του καὶ τοὺς ἔβλεπε: μὰ πὺς νὰ γελάσῃ μὴν φορὰ καὶ μεταβάς καταδύχεται ἕνα χαμόγελο. «Πῦς δὲν τὸν κληρονομήσῃ νὰ κερραστή, νὰ κοιτάξῃ καὶ πάντα, σὺν ἡθέλει νὰ βῆ περὶπατο, τὸν σὺν κληρονομήσῃ, καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν σκεπτόζον, ποτὲ δὲ μὴ δόσαν μπερσοῦ τοῦ γιὰ πολιτικὰ ἢ ἄλλα σοβαρὰ ζητήματα. μόνον εἶχε τοὺς δρομῶν τοῦ πὺς κληρονομήσῃ τὴν βασιλείαν ὅπως ἤθελεν. «Ζωὴ καὶ κόπος τέλος πάντων! Μ' εἶ αὐτὰ, ὁ βασιλεὺς δὲν πάχαινε καθόλου. Ἦταν ἀδύνατος πάντα σὺν τοῦρος κι' ἡ ὀπάλληλοι τοῦ πῦς ἔβγαζαν νὰ σκεπτόζον. Γιὰ τὴν περιμενα πὺς θὰ χόντρανε, θὰ γινέαν ἄλλος τόσος κι' ἔβαν τὸν ἔβλεπαν σὺν μακαλόνι, ἢ σὺν φορεῖν κατακίτρινον σὺν τὸ λεμόνι καὶ λιγνὸν σὺν τὸ καλάμι, κατέβησαν τὰ μούτρα τους ἀπὸ τὴν λύπη δεκά πῦς. «Ἐπειτα ἀπὸ πάντα μῦθος, ἄρχισε νὰ παύῃ λίγο ἀπάνω του καὶ νὰ γεμίξῃ. Ἀπὸ τότε πῦς πὺς ἔβγαζε ἢ καλὴ ἀρχή, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο πάχαινε ὁ πρόξενος μου, ὡς ὅσο ἔβγαζε πάλι ὁ ὀπάλληλος ἐκεῖνος Θεωῖας πὺς ἔβγαζε. Κι' ὅσο χόντρανε ὁ βασιλεὺς, τόσο μεγάλωνε ἡ ἀγάπη κι' ἡ λατρεία τοῦ λαοῦ του. Ἀ, εἰ χαρὰ πὺς ἔβγαζε τοὺς ἀγριανθρώπους τῆς Ταμπούνας τὴν ἡμέραν πὺς εἶδαν πὺς ὁ

βασιλεὺς τους ἔκαμε κολικὰ! Δὲν κοτόσε πῦς νὰ ἐμπορῶσθε σὺν μακαλόνι εἶτε σὺν πρῶτον τοῦ παλατιοῦ. Ἐδοῦς ἔβγαζαν ὄλοι καὶ τὸν κοιτάζαν μὲ ἀνοικτὰ τὸ στόμα. Κι' ἀλλοίμονόν του ἂν ἔκανε νὰ βῆ πῦς σὺν δρόμοι τὸν τριγύριζαν ὄλοι, τὸν καμάρωναν, τὸν ἀγγίζαν μὲ τὰ χέρια τους σὺν νάθειαν νὰ ἴδουν πὺς ἐπάχαινε, ἀπαράλλαχτα ὅπως δοκιμάζον τὴν λαμπρὴν ἐβρίαν. Κι' ἐπειδὴ ἔβλεπαν πὺς ἦταν παχὺς, ἐφώνησαν καὶ χοροπηδοῦσαν ἀπὸ τὴν χαρὰ τους, τάχα πὺς εἶχαν τόσον καλοβραμμένο βασιλεῖα.

«Ὅλ' αὐτὰ τὰ χάδια ἐχαριστοῦσαν τὸν πρόξενον μου καὶ τὸν ἔκαναν νὰ καμαρώνῃ. Νὰ λοιπὸν, ἔλεγε, πὺς ἐγὼ δὲν ἔβγαζαν γιὰ νάθειαν παρὰ γιὰ βασιλιάς! Ποῖόν ἄλλον βασιλιά σὺν κόσμῳ τὸν ἀγάπησε ἔπειτα ὁ λαὸς του; Καὶ καθὼς ἦταν ἐξοπνος καὶ γραμματισμένος, φιλοτιμήθηκε κι' ἔμαθε τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου νὰ τὴν μιλά φαρὰ σὺν ὀκτὼ μόνον μέρες.

«Ἐνα βράδυ, ἀπὸ ἔραγον καὶ ἦπε, δὲν ἔβρω πὺς τοῦ κατέβηκε νὰ βῆ ἔξω μόνος του καὶ νὰ κἀν περὶπατο, γιὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἡ ἀστυνομία ἔκανε καλὰ τὸ γέρος τῆς. Μπόρεῖ ὅμως καὶ νὰ βῆ ἄλλως νὰ περπατήσῃ γιὰ νὰ χωνέσῃ. Πάχαινε λοιπὸν τὸ μανδύον του τὸν κληρονομήσῃ, ἐπληγεται καὶ ἔσπερτιξῃ ἀπὸ τὸ παλάτι. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκηνωμένος, ὅστε ἄστρα ἔβγαζαν ὅσο φεγγάρι, σκοτάδι πῦς. Ὁ βασιλεὺς γὰρ μὲ σὺν ἀσὺς στενοὺς δρόμοις μὲ ἄργον ἔβγαζε ὅπως περπατοῦν οἱ περίπολοι, σκόνταβε δὲ, σκόνταβε καὶ, γιὰ τὴν οἱ δρόμοι δὲν ἦταν καθόλου ἴσιοι, κι' ἔκαμα ἔραγον τὸν ἔρατό του. Μὰ μικρὸ πῦρ τῶν ἔρατες σὺν φαίνεται νὰ σημάδῃ ἕνας βασιλεὺς ἀπὸ τὸ κραπεῖν του, νὰ φῆσῃ τὸ καλόνι του καὶ νὰ γυρίσῃ νάθειαν ἔρα σὺν δρόμοις μανθῶς, γιὰ νὰ φωνάξῃ τὸν λαόν; Μὲ τὸ δικίον του λοιπὸν πῦρ φε-

γεῦσαν κι' ἐπίστεσε πὺς δὲν ἦσαν γεννημένος γιὰ νάθειαν... «Ὅλο τὸ νησί κοιμάταν ὄλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ταμπούνας ρουχάλιζαν. Μεγάλη ἡσυχία παντοῦ. Ἐδχαριστήθηκε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς πὺς ἔβγα ἕνα ἕνα μὴν χαρὰ. Λοιπὸν ἔβγα μόνον πὺς οἱ δρόμοι ἦσαν ἀστρωτοὶ καὶ δὲν εἶχαν φανάρια. Καὶ σκέφθηκε νὰ δευάξῃ νὰ τοὺς στρώσουν καὶ νὰ τοὺς βάλουν καὶ φανάρια, νὰ φέγγουν ὅταν δὲν εἶναι φεγγάρι.

«Τέλος, ἀπὸ βεβήθηκα νὰ περπατήσῃ νὰ πῆσῃ σὺν παλάτι. Περνοῦσαν ἀπὸ μὴν καλόβρα, ἄκουσε φωνὴν σὺν νὰ γινέταν φιλονικία. Μὲ σὺν βοή καὶ σὺν τὰ καὶ ἐκείνο, ἐγνώρισε τὴ φωνὴν κάποιου πὺς τὸν ἔβγαζαν Κουκουῖνο. Αὐτὸς ἦταν παλιγκάρης, κομματάρχης μὲ τὸ μέρος τοῦ λαοῦ. Ἐγνώρισε καὶ τὴ φωνὴν κάποιου ἄλλου πὺς τὸν ἔβγαζαν Πικιουλοῦ. Αὐτὸν ὁ βασιλεὺς τὸν ἀγαποῦσε χωριστὰ γιὰ ἦταν καλὸς ἄνθρωπος, μιλοῦσε ὁμορφα κι' εἶχε χρυσὴ καρδιά.

«Ὁ Κουκουῖνος ἦταν ἐχθρὸς τοῦ ὁ Πικιουλοῦ ἦταν φίλος του.

«—Τι νὰ κἀνουν ἔρα-μέσα αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ ἄλλοι; συλλογίστηκε. Τι γορεῖσι ὁ Κουκουῖνος μὲ τὸν Πικιουλοῦ;

«Κι' ἐδόλῃσε κατὰ τὴν πῦρτα τῆς καλόβρας. Τότες ἄκουσε τὸν Κουκουῖνον νὰ φωνάξῃ μὲ θυμὸν:

«—Ἐγὼ λοιπὸν σὺς λέω πὺς εἶναι καλὸς καὶ γορεῖς δὲν θὰ γινέταν πῦς περιμένῃ, ὁ λαὸς θέλει νὰ περπατήσῃ ἢ κοροιδεῖται. Ἄβρω, χωρὶς ἄλλο, πρέπει νὰ γινῇ τὸ πανηγύρι! εἶδε μὴ, ὅσο τὸ λέω καὶ νὰ τὸ ἔξερετε, ἡ Ταμπούνα θὰ γινῇ ἀνω-κάτω.

(Ἐπειτα: συνέχεια Μεταφρασῆς Π. Γ. Φ. καὶ Γρ. Σ.)

«Ἐβγαζαν σὺν μακαλόνι τοῦ παλατιοῦ μὲ τὴν πίπα του...» (Σελ. 124, στ. γ')

«Ὅλ' οἱ φαρὰς κι' ὄλοι οἱ κληρονομήσῃ...» (Σελ. 117, στ. γ')

«—Ναί, μὰ οἱ ὀπουροὶ δὲν τὰ κοτόβει εἶτε μὴ ἄλλη φωνή. Σήμερα τὸ πρῶτὸν, λέει, ἔρα ἔβγαζαν τὸν ἔβγαζαν παντοῦ κι' εἶδαν πὺς τὸ κορμὶ του, σὺν μερικὴς μερικῆς, εἶναι ἀκόμα ἀχάμνῳ.

«—Τι ἔκαμε λέει; Ὅχι μὴν εἶναι ἀχάμνῳ... Μὰ εἰ, γιὰ κουτοῦς μὲς θαρροῦσε καὶ θέλουν νὰ μὰ; ἀποκοιμίσουν, γιὰ νὰ τὰρουν αὐτοὶ τὸ καλὸτερον κληρονομήσῃ; Μὰ φυσικά! ἂν τοὺς πιστεύομε καὶ τοὺς ἀφῆσθε νὰ κἀνουν δευάξῃ θέλουν, δὲν θὰ μὲς δώσουν παρὰ τὰ καλόβρα, κι' αὐτὰ πάλι ἀπὸ τὰ γλῆσφον.

«—Κάτω οἱ ὀπουροὶ! φώναξαν καμμιὰ εἰκόσπρια ἄγριες φωνές.

«—Ἐβγαῖ καὶρός νὰ περπατήσῃ εἶπε ὁ Κουκουῖνος. Κι' ἔβγαζε τῆς πόρτας μὴν γορεῖσι, πὺς λίγο ἔβγαζε νὰ κἀν ἡσυχία τὴν μὴσῃ τοῦ βασιλεῖα, πὺς ἦταν σκηνωμένος ἐκεῖ ἔβγα.

«—Τὸν κάναμε βασιλιά, γιὰ νὰ τὸν θρέψομε ὡς πὺς νὰ παύῃ. Ἐπάχαινε; φτάνει του πῦς! Ὁ λαὸς βεβήθηκα νὰ περιμένῃ, ὁ λαὸς θέλει νὰ περπατήσῃ ἢ κοροιδεῖται. Ἄβρω, χωρὶς ἄλλο, πρέπει νὰ γινῇ τὸ πανηγύρι! εἶδε μὴ, ὅσο τὸ λέω καὶ νὰ τὸ ἔξερετε, ἡ Ταμπούνα θὰ γινῇ ἀνω-κάτω.

(Ἐπειτα: συνέχεια Μεταφρασῆς Π. Γ. Φ. καὶ Γρ. Σ.)

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ 48

705. Πυθαγόρῃ (πύθ, ἄλλυς). — 706. Μαρδύη (μέ ρδ πύ). — 707. Διών-Ἰδών. — 708. Ἐψ-Νδς. — 709. Οὐ Παύλο, ἡ παύλα.

710. Β Ν Σ Α
Ο Ο Ο Ν
Ρ Κ Δ Ι
Υ Α Υ Η Α Α Ν
Σ Σ Μ Υ Δ
Ο Ω Ρ Ο
Ν Ν Α Σ

711-715. Διὰ τοῦ Α: Πάρος, Ρέα, Ἀρίων, ἀσκή, φάσις. — 716. ΜΕΜΦΙΣ (ἄμμουδιά, πῆλας, ἱμμος, ἠφέλιμος, ἱμιος, ἡ Συχοσ.) — 717. Τῆς οὐσίας ἐπιμελοῦ. — 718. Οὐ ἴδας ἦτο ἕνας μάντις. — 719-721. Πάρος (παρ, ος). 2. Κάλυμνος (cas, lime, ποσει). 3. Λέρρος (lait, rosse.) — 722. L' argent fait tout, l' argent fait la guerre.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 καὶ 10 τὰ κοινὰ λέξεις με ἀπλᾶ στοιχεία δε. 4 (τὸ ἐλάχιστον π. κ. μ. π.). Πῆραν τὸν 10 λέξων 40 λέξεις ἢ λέξεις, με κατὰ δε στοιχεία κατὰ 20, καὶ με κεφαλαία κατὰ 20. Οὐ χωριστὸς οὐκ ἔσται δε. 6. Ἡ ἀσκήσιμος εἶδος ἀσκήσιμος.

Διαπλοδοσύναι, προσπαθήσατε νὰ βρῆτε ἀσκή τὴν ἀσκήσιν καὶ θὰ ἀντιπροσφύγητε: «ὄχι φωνή ἰση φη λφίρησιν φοχ μαδιχίνυ και ει φηροχ φο γηφορι.

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΤΣΟΛΙΑΣ

Κολοκίτιος = Κέλλυ Βέμπς = Παπαδάκης. (Γιὰ νὰ γνῶριζες ποιὸς χτυπάς)

ΤΡΟΥΓΓΕΡΑΣ-ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ

Μπαλόνιας στὸ Διαπλασιόκομο, χαίρετῶ ὅλους ἰδιαιτέρως Ἄλ. Μοσχονάκ καὶ Ἑλληνικὸ Ἰδανικὸ. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ

Γκόβα, μιλόφως ἄλλου, Μοσχονάκ ἐγκαίρως εἰδοποιήθη περὶ θροδοσῶς Κολοκοτῶν.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ

Μπαλόνιας στὸ Διαπλασιόκομο, παρακαλῶ τοὺς ἀσκητικούς νὰ τεθοῦν ἐπὶ τὰ ἴχνη μου Τίτλια

Πρωτομπαλόνιας στὸ Διαπλασιόκομο ἀνεμοστρόβιλο πρὸς καταδίωξιν Τρουγγέρα, ἤτῳ συμπληρῶν Καροῦμπα-Καρκαλέτσου, ἤρσιαιτε συνέννοιον.

ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ

Σὰν παλιὸς ἀγωνιστὴς καὶ ἐγὼ, Σδῶστε μου μὴ ψήφου. ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑἲΤΟΣ

Φωνή, Βασιλίη, Ἀθή, Τριανταφυλλένια, θὰ ὑποχρεωθῶμιν ἀν λαβαίνετε καὶ οὐ μέρους στὸ φηροχ Διαγων. μου (ΚΓ-438). Γαλανὴ Στανροφόρα, Βυζάντιον, ἐστὶ ἀνταποδίδουν τετραδία. Ἰωνίδης Ὁδραγός

«Σ. Β. Σ. Δ.»

Ἡ μεταβάλλεται.

Μυστηριώδη Ἰππότες, καίρως ἦταν. Φλοιο Λοιπὸν. Ἄλλη φορὰ πρόσθετ' ἔ; Ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά; ἸΠΠΟΥΤΟΣ

Ὀμίχλη, δὲν κινεῖται τὰ χάλια σας μόνο θέλετε καὶ ἐνακαλύψαι νὰ κάμετε. Ντροπή σας. Στοιχηματίζομε 30 δε. γιὰ τὴν ἀνακάλυψή σας; Δὲν ντροπέσαστε λίγο. Ἀνακαλύψετε καὶ τὴν Τριανδρία, προκομμένοι συμμοροῦται ἸΠΠΟΥΤΟΣ

Κ' ἐγὼ μαζί σου, Ζούλδ' Χαροῦματα, Καρκαλέτσος, καὶ ἐγὼ ἀνοῦμαι ν' ἀπολήσω τὸ ζουναρί σας. Ἑλλάδας. Ἀγκυλιά, ἔχεις τὴν ψήφου μου. Εὐριέ

Α. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Μ. Μ.

Στείλατε μου καθέναν ἀπὸ ἕνα Στεφαναδίακ' τρία πύθ-πετυχημένα θὰ βραβεύθω. Βραβεῖα πρῶτότυπα Προθεσμία μηνιαία. Πρωτιμῶν... Στείλατε: Ἀρίστ. Γαβριατόπουλον, Θήβας.

Ὁδρυθεὶς νέος σὺλλογος «Τσοῦτῆ», ἀκαπὸν ἔχει νὰ σᾶς κενταίει καὶ νὰ παθαίνετε ἀφρασίαν.

Τῆ ἀποφάσει τοῦ Α. Σ. τοῦ ἡμῆρου Συλλόγου, δυνάμει τοῦ 4ου ἀρθροῦ τοῦ σωτηρικοῦ καταστατικοῦ, καθαιρεῖται τοῦ ἀξιωματοῦ τοῦ ἀντιπροέδρου δ. Κ. Α. Καστρινογιάννης.

Α. Σ. Σ. «ΕΛΠΙΣ»

ΑΠΟΤΙΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΕΛΠΙΣ»

Α' βραβεῖον: Ἄδ. Παράδοχος Β' βραβ. Γάιος Γράχος. Γ' βραβ: Καρόφ, Ἰσοτμος: Φοῦτος. Ἐπαινος: Ὁρτενοῖα, Λαβύρινθος, Ἀλογομύγα, Κολόμβος, Κόρακας, Ἀλεξανδροῖας, Πανταχῶ Παράδ. Εὐχαριστοῦμεν τοὺς λοιποὺς. Παρακαλοῦνται οἱ βραβευθέντες ὅπως ζητήσουν τὸ κοσὸν τοῦ βραβεῖου ταν παρὰ τῆς Διαπλάσεως.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΠΙΣ»

Γνωσθὲν ἄρχαιροῦν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: Κ. Θεοφάνης Ἀντιπρόεδρος: Συριανὸ Λουκοδμή, Γραμ. καὶ Ταμίας: Ψυτῆς. Συμβουλοὶ: Ι. Ματθαίου, Γ. Εὐαγγέλιος, Νεαροῦ Βιολιστῆς Ἀίσις: D. G. Englesos, Cameh Charkass No 1, Caixe (Egypte).

Παρόντα: Στὴν ἀγγέλια ΚΓ-405 τῆς Τριανταφυλλένιας ἡ λέξις: ὑποστηρίζεται, πρὸς νὰ διορθωθῆ: Ὑποστηρίζω.

Προκηρῶσα Διαγων. Μ. Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖα δύο. Πρῶτος δῆμιμος Ἀίσις: Μαργαρίταν Γεωργιάδου, Ἀθῆνα (Κύπρου) Ἀφελῆς Κυπριοπούλα

Αποτελέσματα Διαγων. ΜΥΣΤΗ-ΑΡΙΠΛΟΥΣ ἸΠΠΕΩΣ. Ἐλαβα ἐν ἑνὶ δε τετραδία μεταξὺ τῶν 5 καλλιτέρων ἐτέθη κλήρος. Α' βραβεῖον: Σίγγλε, Β' Βασίλισσα οὐς Παπαδοῦνης, Γ' Μαρῶντα ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ἸΠΠΕΥΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ ΠΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ: Πρόσκοποι ἔλατε νὰ ἐνοθεύθωμαι οἱ ἕνα μέγαλον σὺλλογον ὑπεράνω τῶν κομμάτων πρὸς διὰ δόσιν τῶν ὑψηλῶν τοῦ προσκοπισμοῦ ἀρχῶν στὴν νεολαία. Γράψατε: Σ. Παπαγεωργίου, Ἀπελλοῦ Ι, Ἀθῆνας

Κινεζικὴ Δημοκρατία, ἀν ἀπὴν Κτησα σὸ Διαγων. σου, δὲν ἐπεκαὶ ὅτι ἐγείνω καὶ ἀκόλουθος ἀντιπροσωπίας Πατρῶν. Πάροκαλῶ, ἀνακαλέσατε. Φάσμα

Σμῆνη, δὲν κινεῖται τὸ γράμμα στὴ Διάπλαση. Ἐγὼς ἀγροῖκος ἐδγενικώτερα θὰ μιλοῦσε ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

Στὴν Ὀμίχλη, χαίρεται στὴ στιγμή, μόλις τοῦ Φλόκου ἀσθάνθη τὴν ἐλαφρὰ πνοή. Ἀρχηγός: Ματῆρος: Δονδρινός Σπ. Ὑπαρχηγός: Καρανίς: Πατρόπουλος Ἀλέξης, (Γραμματὸς): Τριανταφύλλια: Μέντας Ἰω. (Ταμίας): Σμῆνος: Τσοκούρας Δημ. (Σύμβουλος): Βροντή: Τσοῦκας Γεωρ. καὶ Ζορόκος: Τσοῦκας Φωτ. Βλέπετε με λεπτομερείας. Παιδιά, νὰ ἔχετε δεῖ τοῦ καθέναν γνωρίζω τὸ ὄνομα. Κι' ἀν ἔχει κανένα σὸν δὲν ἔχω, εἰκόνα θὰ τὸν εἶδω. Ὀμίχλη, τὰ συλληπητηριά μου. Ὑποστηρίζω τὴν «Μ. Κ. Γ.» ἐναντίον τῆς Βροντῆς. — Ὁνειρο τῆς Κύπρου, Φλόκος κ. α.

— ΣΑΧΛΑΜΑΡΙΕΣ —

Ψευδοκαλλιγραφία ΖΟΥΛΟΥ, νὰ μὴν κερδοῦνται, με νέναι τὴν ἀπόληψιν δὲν μετ τὴν συλλογῶν καὶ σὲτ λοιπὰν ἀερίωσιν καὶ σὲτ τῆς σφαιροῦν καὶ ἐν ἑτέροις ἐπαρῶσιν καὶ τὰ ὄνοματά μετ. Ὀρὶ θὶ μου, τὰ μεγάλα σου!!! ΚΑΡΟΥΜΠ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣ.

ΑΦΡΟΚΡΙΝΟ καὶ Company,

Αφραριστιμάστε γιὰ τὰ γαιδομαρκαθὰ. Ἀν μάντε τὴ «Σοῦλα», ΒΑΡΩΝ καὶ ΧΟΔΡΑ. μετ ἔξομα πορῶσιν καὶ μετ σὸν τὸν ΤΡΟΥΓΓΕΡΑ, Στὸ φιλαρκακο μετ Α. Βενούλου, (Ἀρχηγὸ τῆς «Σ. Β. Σ. Δ.»), δινοῦμε τὸν Ἀσκημένο σταυρὸ τοῦ Ταμίας τῆς ΚΑΤΗΡΟΛΑΣ οὐ Βλαβῆτος ΒΑΡΩΝΙΑΣ ΚΑΡΜΑΕΤΣΟΣ

Σμῆνατῆς Μάρτυρα (Μανασὸς). Σμῆνατῆς νὰ φέρωθε καλλίτερα. Δὲν φοβῶμαι. Τρελλή Παταλοῦδα (Κλαῖω Καλοῦδη).

Παρατιμῶμενος τῆς «ΟΜΙΧΛΗΣ» Πευχομαι εἰς ἀτὴν καθε πρῶτον. ΜΑΓΙΣΤΡΟΣ

Χαιρετοῦμεν σὺλλογ. «Βροντήν» Ἀνδρατῆ, δεχεται ἡμῶν ματῆς. Τίγρης, Κύπρου Μπαρμπιρόλη.

Ἀγοροκόμισο, Μογάρικη, Τριανταφυλλένια, Μαργαριταῖνα, Ἀγροῦνη, Ἐίρη, Ἀρρακρινῶ, Βαρκακιά, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά: Στείλατε: Νίκων Μανούσων Ρ. Γ. Ἀθῆνας. ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ

Κατὰ παράκλησιν πολλῶν παρορατῶν διαγωνισμοῦ μου ἕνα μῆνα. Βραβεῖα πρῶτότυπα. Ἰωάν. Κυριακῆς.

ΚΟΠΗΡΙΚΟΣ — ΑΝΔΡ. ΜΑΜΑΛΟΣ Ἄχι παρδον γὰ τὴ γαλάσφα. Σὸν τὴν κάναμε γιὰ ἀστέρα ΧΟΔΡΑ, ΓΥΨ

Φράουλα, ὑπερνεχαριστῶ. Κική Σουφορέτσια τῆς Αἰγύπτου, ἔστον ἐλαφρὰ Πανταχῶ Παρῶν

ΑΠΡΟΨΗΤΗ ΣΦΕΝΤΟΝΙΑ ΖΟΥΛΟΥ ἢ ΠΟΥΣΕΝΗ ΟΜΗΡΟΥ ΟΥΕΔ ΠΡΕΜΟΥΑΡΡΗ! ΚΑΡ-ΚΑΡ, δὲ μετ θανατώσιν; «ΣΒΣΔ» = Σὺλλογος Β(ουβαλιῶν) Σ(υμμορίας) Δ(αμαλιῶν) κοιμοῦστε ἐοσις. — ΧΟΔΡΑ, ΓΥΨ, ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩΝΟΣ.

Μετ τὴν ἀσκήσιν ΖΟΥΛΟΥ καὶ οὐδὲ μετ θανατώσιν καὶ τὸ ζουναρί τῶν ΚΑΡ-ΚΑΡ καὶ τὴν πρῶτην καὶ μετ. Ρε Καροῦμα, Καρκαλέτσος, θὰ σὶς ἀλλάξομε τὸν ἀδελφάτο. Καταλαβῶ; ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ, ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ

ΡΗ. ΡΙΤΑ, ΖΟΥΛΟΥ καὶ Ἀλοῦκα Διαπλασιόπουλα ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστῆ; Ἀπαντῶ τάχατᾶ. Γράψατε: Μίνας Βολανῆκην, Νικοδήμου 7, Ἀθῆνας. ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ Μ. ΜΥΣΤΙΚΑ

Γράψατε: Σαίφρον Μαργακόν, Ἰωσήφ Μοσχονάκου 10, Συνοικία Ἀθῶν, Ἀθῆνας. ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ

«ΦΡΕΔΟΣ ΔΥΡΜΙΑΝ»

Ἐλετηριὰ ἀντιθέσων ἀκυροῦνται Ἐδὲ ἀ διαγωνισμῶς μας. Εἰς τοὺς ἀτῶντας στέλλομεν μίαν καλλιτεχνικὴν κάρταν. Β' ΚΑΛΙΤΕΚΝ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Κάρτων — Μ. Κινυτιῶν, Βροβραῖα διπλάσια τοῦ πρῶτου. Προθεσμία δέμημος. Ἀίσις ἡ αὐτή. ΙΟΥΑΙΑΝΟΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1898) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ἵπάρχουν ἀκόρη μόνον οἱ ἔσθῃ ἔκτα: 506, 705, 1205, 1405, 1805, 1905 καὶ 2005. Ἐκαστος τόμος δεξ. 16, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δεξ. 18 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δεξ. 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν.

Τῆς Β' Περιόδου (1899-1922) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 29 ἐν ἑνὶ. Ἐκαστος τόμος ἀρκαφος δε. 47 καὶ ραμμένος δε. 50. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δε. 2 ὁ ἀρκαφος καὶ δε. 3 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δε. 12, — εἰτα ἀρκαφος εἰτα ραμμένος